

της κα. **Αλεξάνδρας Φετουρή**

Υπεύθυνη Κύκλων Μελέτης Αγίας Γραφής της Ι.Μ. Σύρου

Το μυστήριο της Αναστάσεως του Χριστού μας είναι ένα μεγάλο γεγονός. Το μεγαλύτερο της εκκλησίας μας. Είναι μυστηριακό, είναι το θαύμα των θαυμάτων και για να το νοιώσουμε πρέπει να μπούμε σ' ένα πλαίσιο Αγώνα, ο οποίος θα ανυψώσει την ψυχή μας ώστε να γίνομαι συμμετοχοί αυτής της Ανάστασης.

Η εκκλησία μας, οι Πατέρες της, για να μας βοηθήσουν σ' αυτό τον πνευματικό αγώνα μπαίνουντας στη Μ. Σαρακοστή. Ένα - ένα μας ανεβάζει από Κυριακή σε Κυριακή στη σκάλα της πνευματικής τελειώσεώς μας. Μας προετοιμάζει για τις μεγάλες και Αγίες ημέρες των Παθών και της Αναστάσεως του Κυρίου.

Αυτή την Κυριακή στο Ευαγγέλιο του κατά Μάρκον Β 1-12 εξιστορείται το θαύμα του Ιησού Χριστού στην Καπερναούμ. Τότε που θεράπευσε τον Παραλυτικό. Ο λόγος είναι γιατί η εκκλησία όπως έχουμε πει και πάντα θα λέμε θέλει να μας ξαναθυμίσει τη θλιβερή πραγματικότητα της Αμαρτίας και να μας διδάξει πως ο Χριστός μας λυτρώνει απ' αυτή και μας σώζει.

Τα πρόσωπα που προβάλλονται στην περικοπή του Ευαγγελίου είναι: Πρώτα ο Κύριος που διδάσκει την Θεία Αλήθεια και παράλληλα γίνεται εκτός από διδάσκαλος και γιατρός. Δεύτερον ο Παραλυτικός, καρφωμένος στο κρεβάτι του, τρίτον οι Γραμματείς και Φαρισαίοι που πάντα πήγαιναν να ακούσουν τον Κύριο για να Τον κρίνουν και να Τον αμφισβητήσουν. Τέταρτον το συναγμένο πλήθος όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής ήταν μεγάλο και τέλος οι τέσσερις μεταφορείς του παραλυτικού.

Ο Κύριος όπως είπαμε δεν πήγε στη συναγωγή. Αυτό δείχνει ότι είναι έτοιμος να μας ομιλεί και να μας ακούει εις πάσαν στιγμή και ώρα και σ' οποιονδήποτε χώρο και τόπο. Οποτεδήποτε υψώσεις την καρδιά σου και προσευχηθείς αμέσως συνομιλείς με τον Θεό.

Βλέπουμε ότι εκείνο που μετράει είναι η επιθυμία μας να ακούσουμε το λόγο Κυρίου, οπουδήποτε και οποτεδήποτε. Μπορούμε λοιπόν να συναντήσουμε τον Θεό, εύκολα και απλά. Θέλουμε όμως; Επιδιώκουμε να Τον συναντήσουμε;

Η περικοπή έχει πολλά διδάγματα και θα προσπαθήσουμε να τα δούμε ένα - ένα.

Τέσσερις άνδρες φέρνουν τον παράλυτο. Τους άνδρες αυτούς τους εμπνέει η αγάπη και η φιλανθρωπία.

Αφήνουν τις ασχολίες τους και βρίσκονται κοντά στον ανθρώπινο πόνο. Με προθυμία και θάρρος σηκώνουν το κρεβάτι και πάνε τον άρρωστο για βοήθεια. Διδασκόμαστε την φιλανθρωπία που πρέπει να έχουμε και να αναπτύξουμε σαν καλοί Χριστιανοί. Βλέπουμε όμως και τον κόσμο που έχουν κατακλείσει το σπίτι να μην συγκινείται από το θέαμα και να μην κάνουν τόπο να διευκολύνουν στην είσοδο του αρρώστου. Είναι σαν τους ανθρώπους που έχουν ζήλο να ακούσουν τον Λόγο

του Θεού αλλά αυτός είναι μόνο για τέρψη των αυτιών. «Καλά τα είπε σήμερα ο ιεροκήρυκας». Τα λόγια του όμως, όργωσαν την ψυχήν του; Την προβλημάτισαν; Την έκαναν πιο ευσπλαχνική; Αν αυτά που ακούμε δεν επιδρούν μέσα μας, ο Θεός Λόγος καταντά ανωφελής σχετική φιλοσοφία. Ο Λόγος του Θεού είναι υνί που πρέπει να σκάψει βαθιά την καρδιά μας και να την μετατρέψει σε χωράφι εύφορο ώστε να καρποφορήσουν οι αρετές.

Οι τέσσερις άνδρες, φιλεύσπλαχνοι, όταν είδαν το εμπόδιο δεν εκάμφθησαν. Το εμπόδιο που φάνηκε δεν τους έκανε να εγκαταλείψουν τον άρρωστο. Η αγάπη τους, έγινε εφευρετική. Η αγάπη πάντα επινοεί τρόπους, υπερπηδά τα εμπόδια και παρακάμπτει όλες τις δυσκολίες. Αφού δεν υποχωρούν τα έμψυχα και λογικά όντα θα υποχωρήσουν τα άψυχα. Τι μεγαλείο η εκδήλωση της Αγάπης. Ο Απ. Παύλος προς τον Τιμόθεο λέει «Ου γαρ έδωκεν υμίν ο Θεός πνεύμα δειλίας αλλά δυνάμεως και αγάπης και σωφρονισμού».

Οι τέσσερις άνδρες έχουν αγάπη, πίστη, ταπείνωση δεν κάλεσαν τον Κύριο στο σπίτι του παραλυτικού τον έφεραν με κόπο στον Κύριο, υπερνικώντας όλα τα εμπόδια.

Ο Κύριος είναι Παντογνώστης δεν ήξερε τι συνέβαινε έξω από το σπίτι; Έδειχνε όμως να αδιαφορεί. Αφού ενανθρωπίστηκε για τον πάσχοντα Ανθρωπο. Τι βλέπουμε εδώ; Τους αφήνει να αγωνίζονται εναντίων των εμποδίων. Αυτή η αδιαφορία κάνει ρίζες βαθιές μέσα στην καρδιά η πίστη. Όπως τα δένδρα όταν κάνουν ρίζες βαθιές όσο δυνατά να πνέουν οι άνεμοι το δένδρο δεν λυγίζει. Έτσι και η αδιαφορία του Κυρίου αυτό το νόημα είχε. Μη λοιπόν και εμείς απελπιζόμαστε όταν ο Κύριος δεν μας ακούει, μη νομίζομεν ότι δεν βλέπει τα βάσανά μας, τα προβλήματά μας. Το ενδιαφέρον του Κυρίου είναι μεγάλο και το βλέπουμε. Μόλις ο Κύριος είδε την πίστη των τεσσάρων και του παραλυτικού δύο κινήσεις κάνει ο Χριστός για να σώσει τον παραλυτικό. Η μία απευθύνεται στο πνεύμα και η άλλη στο σώμα. Ο Χριστός που είναι δημιουργός του Ανθρώπου. Τι βλέπουμε απευθύνεται στον ολοκληρωμένο Άνθρωπο και ιεραρχικώς. Τέκνον αφέονταί σου αι αμαρτίαι σου. Τέκνο να η στοργή του Κυρίου. Παιδί μου τον ονομάζεις.

Δεν ζήτησαν οι φέροντες τον παραλυτικόν, ούτε και ο παράλυτος πρόφθασε να μιλήσει και να ζητήσει το παραμικρό. Τα λόγια ήταν περιττά. Γιατί μιλούσαν τα έργα, ο κόπος, η αγάπη, η πίστις, η οποία έφερε στα πόδια του Κυρίου τον παράλυτο.

Παιδί μου τον ονομάζει ο Κύριος, δείχνει τη συγγένεια που έχει ο Άνθρωπος με τον Θεό. Παιδιά του είμαστε αν πάμε κοντά του έτσι θα μας ονομάσει και θα μας αγκαλιάσει με τρυφερότητα. Σας συγχωρώ όλες τις αμαρτίες σας. Σας αγαπώ. Με τη φράση αυτή ο Κύριος θεράπευσε την ψυχή του παραλύτου. Φαίνεται όμως κάπως παράδοξο αυτή η φράσις της αφέσεως των αμαρτιών. Τον έφεραν να τον θεραπεύσει από την παράλυση του σώματος και όλοι περίμεναν να του δώσει την υγεία του. Σε άλλα θαύματα βλέπουμε τον Κύριο να κάνει απευθείας το θαύμα, σ' αυτό θεραπεύει πρώτα την ψυχή.

Οι Πατέρες γι' αυτό έβαλαν αυτή την περικοπή αυτές τις ημέρες της Σαρακοστής για να μας τονίσουν τη Θεία εξομολόγηση. Ο Κύριος λοιπόν μας λέει ότι οι αρρώστιες του σώματος έχουν καμιά φορά την αιτία στην αμαρτία και τα πάθη.

Το βλέμμα του Κυρίου είδε το βάθος της ψυχής, όπως βλέπει και τις δικές μας ψυχές, βλέπει τις επιθυμίες μας, τους διαλογισμούς μας, βλέπει τις πράξεις μας, ακούει τα λόγια μας. Δεν υπάρχει τρόπος να κρύψουμε το βάθος της ψυχής μας. Ο πόνος της αρρώστιας του παραλυτικού του έχει φέρει θλίψη. Η θλίψις, η κατάθλιψις όπως την λένε τώρα οι γιατροί, είναι αποτέλεσμα της αμαρτίας. Ο Κύριος είναι χαρά, αν δεν έχεις χαρά κάτι δεν πάει καλά, κάτι κρύβει και τρώει την ψυχή σου.

Ο Θεός Ιάκωβος λέει ότι οι θλίψεις και οι πειρασμοί της παρούσης ζωής είναι ζήτημα χαράς μάλλον και όχι λύπης ή απελπισίας. Ο Κύριος λέει θάρσει τέκνον μου. Έτσι απευθύνεται σε μας, θαρσείτε ελευθερώσατε την ψυχή σας από τις αρνητικές και άσχημες σκέψεις και πράξεις και τότε η χαρά θα είναι έτοιμη να πλημμυρίσει την ψυχή σου. Δεν χρειάζεται κανένα ψυχοφάρμακο, ούτε ψυχίατρος. Πνευματικός χρειάζεται να ακούσει την εξομολόγησή σου και τότε όλα θα είναι τέλεια για σένα.

Το Άγιο Πνεύμα ενεφύσησε τους Μαθητάς του Κυρίου και τους είπε: «Αν τινών αφήτε τας αμαρτίας αφίενται αυτοίς, εντ τινών κρατείται κεκραντείται» και αλλού πάλι τους λέει: «Αμήν λέγω ημίν όσα εάν δέσητε επί της γης έστε δεδεμένα εν τω ουρανω και εάν λύσηται επί της γης έσται λελυμένα εν τω ουρανω». Με αυτό μας διαβεβαιώνει ο Κύριος ότι στον ουρανό καμιά αμαρτία δεν συγχωρείται.

Η στάση του Κυρίου προς τον παραλυτικό δίνει και σε μας μήνυμα. Την σωστή στάση που πρέπει να έχει κάθε προσπάθειά μας για να είναι σωστή η πορεία μας. Κάθε διαταραχή στη ζωή μας δημιουργεί τρομερές ανωμαλίες και κάνει την ψυχή μας δυστυχημένη.

Ο σύγχρονος πολιτισμός δυστυχώς απευθύνεται μονομερώς στον Άνθρωπο. «Ο Χριστός απευθύνθηκε και στην Ψυχή και στο Σώμα». Τον βλέπει μόνο ως Σώμα. Του παρέχει υλικές ανέσεις χωρίς καμιά πνευματική βοήθεια, χωρίς ιδέες, χωρίς ιδανικά, χωρίς αλήθεια, χωρίς αγαθότητα. Γι' αυτό έχουμε τα φαινόμενα του πλουτισμού, της Αθείας και αυτό έχει σαν συνέπεια την άλογη και άκρατη υποταγή του Ανθρώπου στην απόλαυση και την καταδυνάστευση των υλικών αγαθών.

Σε μία τέτοια πορεία ο Άνθρωπος σκεπάζει την θεϊκή του προέλευση και κλείνεται στον ατομισμό του και ακούμε από τα χείλη του σημερινού ανθρώπου: «φάγωμεν και ημίν αύριο γαρ αποθνήσκωμεν». Ο Άνθρωπος ζει χωρίς να ζει και γι' αυτό φθάνει στα αδιέξοδα, τα οποία του φέρνουν τις ψυχικές καταθλίψεις και ψυχικές αρρώστιες.

Αν θέλουμε σήμερα να ξεφύγουμε από αυτή την κρίση του πολιτισμού μας, δεν έχουμε παρά ν' ανοίξουμε τα παράθυρά μας που βλέπουν προς το πνεύμα. Να μπει στην ψυχή μας το Θείο Φως. Το Φως του Χριστού που φωτίζει το εσωτερικό μας χάος. Αυτό το φως θα τακτοποιήσει τις ανησυχίες μας και θα μας δώσει την

αληθινή θέση και αξία. Αυτό θα κρατήσει την ύπαρξή μας σε ισορροπία. Με το φως αυτό θα μπορούμε να δώσουμε και εμείς προτεραιότητα στην αλήθεια, την αγάπη, την αρετή. Μπορούμε να λυτρωθούμε από την παράλυσή μας. Αυτό μας φωνάζει ο Χριστός. Χωρίς πνεύμα ο Άνθρωπος είναι νεκρός. Πρώτα λοιπόν αφέονται οι αμαρτίες και μετά όλα τα άλλα.

Οι γραμματείς όμως σκανδαλίζονται με το αφέονται οι Αμαρτίες γιατί μόνο ο Θεός έχει αυτή την εξουσία. Ο Ησαΐας τους είχε προειδοποιήσει: «Εγώ ειμί ο εξαλείφων τας ανομίας σου ένεκεν υμών και τας αμαρτίας σου». Αυτοί όμως δεν ήθελαν να γνωρίσουν τον Κύριο.

Ο Κύριος αφού θεράπευσε την ψυχή λέγει στον παραλυτικό: «Εγειρας και άρον τον κρέββατόν σου και περιπάτει». Γίνε τόσο καλά ώστε συ να σηκώσεις το κρεβάτι σου. Λέει στους Φαρισαίους: «Βλέπεται ότι και τις αμαρτίες αφήνω και την υγεία χαρίζω». Με την διαταγή του Κυρίου αμέσως επήλθε η θεραπεία, όπως όταν είπε: «Γενηθήτω και εγένετο». Η πρώτη λοιπόν όπως είπαμε ήταν τέκνον αφιένταί σου αι αμαρτίαι. Η δεύτερα, σας λέγω, εγείρας, η τρίτη, άρον τον κρέββατον και ύπαγε στον οίκον σου. Μέχρι προ ολίγου ένα κρεβάτι σήκωνε τον παράλυτο, τώρα ο παράλυτος σηκώνει το κρεβάτι.

Τρεις τρόποι χρησιμοποιήθηκαν σαν μέσα για την πνευματική καλλιέργεια και μεταβολή του παραλυτικού σε θεραπεία. Η πρώτη απαλλάσσει την αμαρτίαν δια της συγχωρήσεως. Η δεύτερα τον ελευθερώνει από τα δεσμά των παθών που τον κρατούν παράλυτο. Η τρίτη τον ξαναφέρει στο σπίτι του. Ο Σημερινός Άνθρωπος πρέπει να διδαχθεί από όλα αυτά τα γινόμενα ότι μόνο η σάρκωση του Λόγου του Θεού προσφέρει και προσφέρει στον Άνθρωπο την Λύτρωση. Η αναγέννηση και η σωτηρία της ανθρώπινης ύπαρξης είναι μυστήριο που συντελείται με βάση τη σάρκωση του Λόγου.

Ο Χριστιανισμός έχει και εκφράζει όλη την αλήθεια. Ο Χριστιανός χρησιμοποιεί όλες τις ανθρώπινες πνευματικές και σωματικές δυνάμεις μέσα σε μια πνευματική ησυχία για να επιτύχει την κατά χάρη θέωσή του. Και ξέρει καλά ο Χριστιανός ότι με ένα Κύριε ελέησον και με μία βαθιά εξομολόγηση θα βρει τη Σωτηρία.

Η δωρεά του Χριστού προς τον παραλυτικό της αφέσεως των Αμαρτιών του, όπως και προς το ληστήν και προς όλους τους Ανθρώπους γενικά υποδεικνύει περίτρανα ότι ο Άνθρωπος μια κίνηση μετάνοιας να κάνει και με μια άφεση αμαρτιών αποκαθίσταται και εξελίσσεται σωστός Άνθρωπος του Θεού.

Η εκκλησία μας με την σοφία των Πατέρων μπορεί να καλύπτει όλες τις ανάγκες της Ανθρώπινης ύπαρξης από τις πιο θεωρητικές ως τις πιο πρακτικές. Η εκκλησία έχει αποδείξει μέσα στους αιώνες πως ο Άνθρωπος μπορεί να γίνει χαρούμενος, μπορεί να γίνει Άγιος.

Με τις φράσεις του Χριστού μας αφέονταί σου αι αμαρτίαι και Άρον τον κρέββατόν σου έδωσε στον παραλυτικό την θεραπεία και τη Σωτηρία σώματος και ψυχής. Αυτός είναι ο Αληθινός Λυτρωτής ο Ιστορικός Χριστός που θεραπεύει όλες τις

ανάγκες μας, σωματικές και ψυχικές.

Μας καλεί, μη καθυστερούμε. Εδώ είναι η ευτυχία και η λύσις των προβλημάτων.
Εδώ η Σωτηρία.